

Λόγοι Θεάτρου [24- 30 Οκτωβρίου 2019]

rejected.gr/logoi-theatrou-241019/

25/10/2019

«Μια φορά και έναν καιρό, ήταν ένα αγοράκι που έμενε σε ένα μικρό στενό της Θεσσαλονίκης, μεταξύ Βενιζέλου και Ίωνος Δραγούμη. Όποτε είχε χρόνο και οι άλλοι δεν τον έβλεπαν, κλεινόταν στο δωμάτιό του, έβαζε τις κασέτες του να παίζουν και μόλις η μουσική άρχιζε να βγαίνει από τα ηχεία, οι πιτζάμες του, μεμιάς, γίνονταν πολύχρωμα θεατρικά κοστούμια, το κρεβάτι μια πελώρια σκηνή, το παράθυρό του το κοινό και η παράσταση άρχιζε. Λες και ήταν όλα μαγικά. Και ότι ονειρευόταν έμοιαζε πραγματικό.

Τα χρόνια όμως περνούσαν και παρόλο που το αγοράκι μεγάλωσε, συνέχισε να ονειρεύεται. Άλλα αυτή τη φορά, είχε την ανάγκη να μοιραστεί τα όνειρά του με τους άλλους. Κάθε φορά που διάβαζε ένα κείμενο, εικόνες έρχονταν στο μυαλό του και σκεφτόταν πώς μπορούσε να δώσει ζωή στην κάθε λέξη. Είχε την ανάγκη να μιλήσει, με τον δικό του τρόπο, για όλες αυτές τις ιστορίες, άλλες γνωστές και άλλες ξεχασμένες, που περίτεχνα τόσο συγγραφείς είχαν γράψει. Ιστορίες που είχαν κάτι να του πουν και να πουν. Η στιγμή ήρθε. Μόνο που αυτή τη φορά έπρεπε να μεταμορφώσει το θέατρο σε ένα δωμάτιο, τα θεατρικά κοστούμια σε πιτζάμες και τη σκηνή σε κρεβάτι. Έπρεπε να κάνει τώρα το πραγματικό να μοιάζει με όνειρο. Και όλα αυτά, που αλλού; Μα στη Θεσσαλονίκη φυσικά. Μια πόλη τόσο μαγική, πηγή έμπνευσης για πολλούς ονειροπόλους.

Ανάγκη μου αρχική, με την κάθε σκηνοθετική μου απόπειρα, να βρώ την ταυτότητα μου, να ανακαλύψω εμένα και να ξεπεράσω τα όριά μου. Και όταν τελειώσει ένα ταξίδι σκηνοθεσίας ανυπομονώ τότε θα πιάσω στα χέρια μου το επόμενο κείμενο που θα με κάνει να θέλω να βγάλω ένα κομμάτι από μέσα μου και να το παραθέσω στο κοινό. Ένα κομμάτι που θα το θρυματίσω σε χιλιάδες άλλα έτσι ώστε να επικοινωνήσω όσο καλύτερα γίνεται αυτό που βλέπω εγώ με τα δικά μου μάτια. Υπάρχουν παραστάσεις που έχουν ως κύριο σκοπό να ψυχαγωγήσουν και άλλες να εξυπηρετήσουν μια τέχνη «υψηλής ραπτικής» μόνο για λίγους. Εγώ ονειρεύομαι μια παράσταση που όταν τελειώνει, ο θεατής να είναι γεμάτος συναισθήματα. Να είναι μια εμπειρία μέσα από την οποία να διασκεδάσει, να συγκινηθεί, να γελάσει και πολλές φορές «άθελά μου ή και όχι» να προβληματιστεί. Να προβληματιστεί από έναν κυκεώνα σκέψεων που θα έχει προκληθεί από αυτή την εμπειρία. Θέλω να συνεχίσω να ονειρεύομαι, να σκέφτομαι, να πιστεύω και να τολμώ να μοιράζομαι, με όποιον τρόπο και με όποια εργαλεία κατέχω, όλες αυτές τις ιστορίες που συναντώ στον δρόμο μου. Γιατί όπως είχε πει κάποιος, κάπου, κάποτε "If you can dream it, you can do it."